

Elkaar niet kwijtraken

27^e zondag door het jaar

DATUM	3 oktober 2021
VOORGANGER	Jan Groot
LEZINGEN	Genesis 2, 18-25
EVANGELIE	Marcus 10, 2-12

OVERWEGING

Ik wil jullie bekennen dat ik deze keer mijn woorden extra heb gewikt en gewogen. De lezingen brengen ons in het bijzondere levensgebied van de liefde en de trouw, en daar luistert het nauw.

Dat heeft voor mij alles te maken met *respect*, voor jullie als hoorders én voor de Bijbel.

Eerst dat respect voor jullie.

Ik wil jullie zoveel bereiken en recht doen.

Wij zijn op het gebied van de liefde immers niet meer zo'n eenvormig en overzichtelijk gezelschap als - zeg - vijftig jaar geleden.

Daar hoef je maar voor om je heen te kijken, hier in de kerk of in je naaste omgeving, in onze gezinnen en families, op het werk, in de buurt, op de sportvereniging, of waar dan ook.

Het Nederland van vandaag kent tal van levens- en relatievormen, ook wat betreft langdurige relaties die op liefde berusten, bij jong en bij oud:

van mannen en vrouwen, vrouwen met vrouwen, mannen met mannen.

Bij vaste liefdes horen tijden van vreugde, van hartstocht en tederheid, van alledaagse zorgzaamheid en gezelligheid, maar er is – bij tijden – óók: uit elkaar groeien, elkaar weer moeten zoeken, uithuilen, én: opnieuw beginnen, met elkaar proberen door te gaan, in goede en kwade dagen, in ziekte en gezondheid.

Tot en met: 'ja, met jou wil ik oud worden'.

Maar menigmaal is er ook

- met de beste wil van de wereld - niet meer samen verder kunnen,
met alles wat daar bij kan horen:

groot verdriet, slapeloze nachten, radeloosheid, schaamte vaak ook,
én alle soorten van zorgen om de toekomst,
zeker als je kinderen hebt.

Een dichter zegt: *'de hel is een kamer met twee mensen
die niet meer van elkaar houden'*.

Uit elkaar gaan gebeurt bijna nooit 'zomaar'.

Het is meestal een pijnlijke slotsom:

al met al maar beter uit elkaar

dan zonder liefde en respect almaar voortmodderen.

De buitenwacht heeft vaak en snel haar oordelen klaar,

maar die weet niet wat er zich achter die voordeur

allemaal heeft afgespeeld aan verdrietigheden.

Bij een scheiding horen vooral verliezers.

Aan heel die veelvormigheid van liefdesrelaties, vandaag de dag,

wil ik hier proberen recht te doen,

en evenzeer aan het gegeven dat velen op een of andere manier

alleen door het leven gaan,

tot hun verdriet, òf welbewust en zelfgekozen,

een aantal jaren of hun leven lang.

Heel wat mensen gaan alleen, soms omdat hun leven gewoon zo liep.

En ten slotte: ik weeg mijn woorden vandaag ook

omdat ik recht wil doen aan de bijbelteksten van deze zondag,

Ze komen uit totaal andere tijd dan de onze, van een paar duizend jaar geleden,

maar ze drukken ons iets op het hart van grote waarde.

De vraag is: wat dan?

Ik beperk me tot een paar kernpunten.

Eerst dit: er is in de Schrift geen absoluut verbod op echtscheiding.

Er waren allerlei regels voor, die vaak nadelig uitvallen voor vrouwen.

Die regels werden verschillend uitgelegd en zijn voer voor hele discussies.

Vandaar in het evangelie de valstrik, de test

waar de farizeeën Jezus aan onderwerpen:

'mag een man zijn vrouw verstoten?'.

Wat een nare, harteloze vraag is dat.

Jezus pareert hem met een beroep op Mozes.

Maar hij brengt vooral oergegeven van de schepping naar voren:

het grote goed van het liefdesverbond tussen twee mensen,

en dat God daar een rol in speelt, hen 'toekeert naar elkaar'.

'Wat God verbonden heeft', zegt Jezus,

'mag een mens dat niet scheiden'.

Dat zijn beladen woorden die in de kerken
nogal eens in stelling worden gebracht om mensen die scheiden te veroordelen.

Wat wil Jezus ermee zeggen?

Kijk mee in ons evangelie.

Als de farizeeën daar uit het verhaal zijn verdwenen,
vragen de leerlingen Jezus door op zijn woorden.

Dan legt hij uit dat hij waarschuwt voor echtbreuk:
dat geliefden elkaar kunnen verstoten.

Wat is dat, je partner 'verstoten'?

Dat kan als er een derde in spel komt, we weten het

Maar verstoten kan ook zónder iemand van buiten.

Geliefden, getrouwd of niet,

kunnen elkaar onderweg kwijtraken:

dat je van elkaar weg groeit,

dat het respect en de aandacht voor elkaar wegsijpelen.

De klad komt erin,

en het lukt niet, ook niet met goede hulp,

om je liefdesverbond weer vlot te trekken.

Jezus bindt in dit evangelie geliefden op het hart:

laat het zover niet komen,

raak elkaar niet kwijt, laat het niet tot 'echtbreuk' komen.

Wat prachtig als je in dorre periodes de tekst van het lied

kunt zingen, bidden:

'behoed de liefde van geliefden...

geef ons de tijd elkaar te kennen en te troosten,

blaas onze hartstocht aan,

maak ons geduldig en oneindig lief,

dat wij de nacht doorkomen met elkaar' (Gezangen voor Liturgie, nr. 579)

In de Schrift leeft de overtuiging, het ideaal

dat geliefden elkaar uit het hart gegrepen zijn.

elkaar tot grote vreugde en geluk.

Dat ideaal 'van den beginne' is kostbaar,

veel gescheiden mensen zullen dat voluit beamen.

Ik hoorde de volgende trouwbelofte:

'je bent me geschonken.

Ik heb je gevonden.

Ik zal je blijven zoeken'.

Dat is woord-voor-woord raak, óók godsdienstig gesproken!